

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Filipa Havrdy a JUDr. Renáty Lukešové ve věci

žalobců: a) **R** [redacted] **W** [redacted] **Č** [redacted] narozená [redacted],
bytem **B** [redacted], **Ch** [redacted], **K** [redacted], **A** [redacted], [redacted],
S [redacted],
b) **J** [redacted] **W** [redacted] **Č** [redacted], narozený [redacted],
bytem **B** [redacted], **Ch** [redacted], **K** [redacted], **A** [redacted], [redacted],
S [redacted],
zastoupeného rodiči **R** [redacted] **W** [redacted] **Č** [redacted] a **J** [redacted] **W** [redacted],
oba bytem **B** [redacted], **Ch** [redacted], **K** [redacted], **A** [redacted], [redacted],
S [redacted],
oba zastoupení advokátem JUDr. Filipem Matoušem
sídlem Lazarská 6, 120 00 Praha 2,

proti
žalovaným: 1. **M** [redacted] **F** [redacted] narozený [redacted],
bytem **U** [redacted], **S** [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Terezou Coufalovou
sídlem Dělnická 541/13, 170 00 Praha 7,
2. **Česká pojišťovna, a.s.**, IČO 45272956,
sídlem Spálená 75/16, 113 04 Praha 1,
3. **OK-BE spol. s r.o.**, IČO 47548916,
se sídlem Masnerova 102, 262 03 Nový Knín
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Panuškou
sídlem Jevanská 2423/10, 100 00 Praha 10

o náhradu škody, o odvolání žalobců a 1. a 3. žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 5. 12. 2012, č. j. 16 C 140/2009-484 ve spojení s doplňujícími rozsudky téhož soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 16 C 140/2009-500 a z 16. 4. 2013, č. j. 16 C 140/2009-551,

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

takto:

- I. Ve výroku I. se rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujících rozsudků mění tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni a) 101 520 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku tak, že 1. a 3. žalovaní jsou povinni plnit společně a nerozdílně a plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu plnění povinnost 2. žalovaného, plněním 2. žalovaného zaniká v rozsahu plnění povinnost 1. a 3. žalovaného; jinak se rozsudek soudu prvního stupně v tomto výroku potvrzuje.
- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 75 969 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Filipa Matouše s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem b) a 1. a 3. žalovaným se těmto žalovaným náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně nepřiznává.
- IV. Ve vztahu mezi žalobcem b) a 2. žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.
- V. Účastníci jsou povinni zaplatit České republice náhradu nákladů řízení, a to žalobkyně a) v částce 7 999 Kč a všichni žalovaní v částce 14 855 Kč s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných, a to všichni do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Příbrami. Ve vztahu k žalobci b) se České republice náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- VI. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů odvolacího řízení 47 066 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Filipa Matouše s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných.
- VII. Ve vztahu mezi žalobcem b) a 1. a 3. žalovaným se těmto žalovaným náhrada nákladů odvolacího řízení nepřiznává.
- VIII. 2. žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů odvolacího řízení 10 266 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Filipa Matouše.
- IX. Žalovaní jsou povinni zaplatit soudní poplatek z žaloby 45 054 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Příbrami s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Příbrami (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 5. 12. 2012, č. j. 16 C 140/2009-484 ve spojení s doplňujícími rozsudky ze dne 18. 12. 2012, č. j. 16 C 140/2009-500 a ze dne 16. 4. 2013, č.j. 16 C 140/2009-551 zamítl žalobu v části, kterou se žalobkyně a) domáhala bolestného ve výši 1 317 600 Kč s příslušenstvím (výrok I.), náhrady za ztížení společenského

uplatnění ve výši 4 257 000 Kč s příslušenstvím (výrok II.), náhrady za ztrátu na výdělků ve výši 133 654,12 Kč s příslušenstvím (výrok V.) a ve výši 98 577,80 Kč s příslušenstvím (výrok VI.), věcné škody ve výši 11 388,10 Kč (výrok XII). Žalobu zamítl dále v části, kterou se žalobkyně a) domáhala náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 120 000 Kč po 2. žalovaném společně a nerozdílně s 1. a 3. žalovaným (výrok IV.), a v části, kterou se žalobce b) domáhal bolestného ve výši 14.400 Kč s příslušenstvím (výrok VII.). Uložil 1. a 3. žalovaným povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni a) náhradu za ztížení společenského uplatnění v částce 120 000 Kč (výrok III.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že 1. žalovaný dne 26. 5. 2006 jako řidič osobního vozidla, jehož provozovatelem byl 3. žalovaný a pojistitelem pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou jeho provozem 2. žalovaný, přejel při průjezdu levotočivou zatáčkou do protisměru, kde došlo ke střetu s protijedoucím osobním vozidlem, čímž porušil svou právní povinnost, a za své jednání byl pravomocně odsouzen v trestním řízení pro trestný čin ublížení na zdraví. V protijedoucím vozidle jeli jako spolujezdci oba žalobci a v důsledku nehody utrpěli újmu na zdraví. Soud prvního stupně dovedl, že 2. žalovaný jako pojistitel není ve věci pasivně legitimován, neboť je zavázán z pojistného vztahu pouze vůči svému pojištěnci, nikoli však přímo vůči poškozenému. Uzavřel dále, že 1. žalovaný odpovídá za škodu podle § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), a 3. žalovaný podle § 427 odst. 2 obč. zák., avšak žalobě ve vztahu k těmto žalovaným vyhověl pouze co do částky 120 000 Kč představující náhradu za ztížení společenského uplatnění žalobkyně a) spočívající v trvalých psychických následcích. Ve zbytku nároky žalobkyně na náhradu za ztížení společenského uplatnění a bolestné posoudil jako promlčené podle § 106 odst. 1 obč. zák., neboť žaloba byla podána dne 4. 5. 2009, k ustálení zdravotního stavu žalobkyně, kdy se dozvěděla o škodě, došlo 28. 3. 2007, přičemž osoba škůdce jí byla známa již od 30. 6. 2006. Pokud jde o nároky na náhradu za ztrátu na výdělků a věcnou škodu, neprokázala vznik nároků ani jejich výši. Jako promlčený zamítl soud i nárok žalobce b) na bolestné, když dvouletá promlčecí doba uplynula nejpozději dne 30. 6. 2008.

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba žalobci a 1. a 3. žalovaní. O těchto odvoláních rozhodl odvolací soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, č. j. 30 Co 344/2013, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013-624 tak, že změnil výrok I. rozsudku soudu prvního stupně tak, že uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni na bolestném 195 360 Kč s příslušenstvím a výroky II., III. a IV. tak, že uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni a) na náhradu za ztížení společenského uplatnění 592 200 Kč s příslušenstvím, přičemž v obou případech jsou 1. a 3. žalovaní povinni plnit společně a nerozdílně a plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu plnění povinnost 2. žalovaného, plněním 2. žalovaného zaniká v rozsahu plnění povinnost 1. a 3. žalovaného; jinak rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalobkyni a) potvrdil. Odvolací soud změnil rovněž výrok VII. tak, že 2. žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) 12 000 Kč, jinak rozsudek v tomto výroku ve vztahu k 1. a 3. žalovanému potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Odvolací soud zopakoval dokazování doplněním ústavního znaleckého posudku a na jeho základě dospěl ke skutkovému zjištění, že se zdravotní stav žalobkyně ustálil v polovině roku 2007, ve sféře trvalých psychických následků až na konci roku 2009. V ostatním vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně. Souhlasil se závěry soudu prvního stupně, pokud jde o základní předpoklady odpovědnosti 1. a 3. žalovaného. Oproti soudu prvního stupně uzavřel, že 2. žalovaný je ve věci pasivně legitimován, a to na základě § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Odlišně také posoudil otázku promlčení; ve vztahu k nárokům vůči 1. a 3. žalovanému se uplatní dvouletá subjektivní promlčecí doba podle § 106 odst. 1 obč. zák., ve vztahu k nárokům vůči 2. žalovanému pak obecná tříletá promlčecí doba podle § 101 obč. zák. Při ustálení zdravotního stavu žalobkyně v polovině roku 2007, asi jeden rok od utrpeného zranění, což odpovídá ustálené praxi, byly nároky

na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění uplatněny proti všem žalovaným včas v rozsahu, v jakém byly požadovány v žalobě dne 4. 5. 2009 (195 360 Kč na bolestném a 404 400 Kč na ztížení společenského uplatnění). V rozsahu rozšíření žaloby nad uvedené částky podáním soudu dne 24. 1. 2011, jsou uvedené nároky, kromě ztížení společenského uplatnění v podobě psychických následků, již promlčeny. Bolestné žalobkyně bylo lékařem ohodnoceno podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., účinné do 31. 12. 2013, (dále též jen „vyhláška“) na 1066 bodů (po zvýšení o 50 % podle § 6 odst. 1 vyhlášky). Soud shledal důvody pro mimořádné zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky na trojnásobek s ohledem na zvláště těžké zranění a bolestivé léčení (několikadenní bezvědomí, opakované operace v obličejí a ústní dutině, tracheotomie, zhmoždění stěny hrudníku, traumatický pneumotorax a kontuze plic, přičemž u některých zranění došlo k zánětlivým komplikacím). Žalobkyni by tedy náleželo bolestné v celkové výši 383 760 Kč, vzhledem k vázanosti návrhem však soud přiznal pouze částku 195 360 Kč. Ztížení společenského uplatnění žalobkyně (mimo psychických následků) bylo ohodnoceno 322,5 body (po zvýšení o 50 % podle § 6 odst. 1 vyhlášky), tedy částkou 38 700 Kč, přičemž soud shledal důvody pro mimořádné zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky na šestinásobek z důvodu trvalých následků v podobě jizev, které mají z kosmetického a estetického hlediska vliv i vzhledem k věku žalobkyně na její snížené sebevědomí, jedná se také o místo nervově postižené, při doteku bolestivé, až vyvolávající pocity na zvracení. Soud tedy po zvýšení přiznal žalobkyni částku 232.200 Kč. Pokud jde o psychické následky, bylo odškodnění ztížení společenského uplatnění odpovídající základnímu bodovému ohodnocení 1000 bodů (120 000 Kč) podle § 7 odst. 3 vyhlášky zvýšeno na trojnásobek (360 000 Kč) s ohledem na věk žalobkyně (■ let) a skutečnost, že pečuje o dvě nezletilé děti, její psychické problémy přetrvávají a projevují se zvýšenou úzkostí, nesoustředěností, nervozitou a změnami v sexuální oblasti. Ohledně nároku žalobkyně a) na náhradu ztráty na výdělků a věcné škody se odvolací soud ztotožnil s právním hodnocením soudu prvního stupně. Nárok žalobce b) na bolestné vůči žalovaným 1) a 3) posoudil shodně se soudem prvního stupně jako promlčený. Ve vztahu k 2. žalovanému byla žaloba podána v průběhu tříleté promlčecí doby, jejíž běh započal dne 30. 6. 2006, a v rozsahu odvolacího návrhu je tedy důvodná co do částky bolestného 12 000 Kč. Odvolací soud též dovodil, že není vázán žalobou v požadavku solidárního plnění žalovaných.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně a) a 1. a 3. žalovaní dovolání o němž Nejvyšší soud rozhodl rozsudkem ze dne 6. 4. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015–710 ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015-737 tak, že dovolání žalobkyně a) proti potvrzujícím výrokům I. a II. shora citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze zamítl (výrok I.). Dovolání 1. a 3. žalovaného proti výrokům I. a II. citovaného rozsudku Krajského soudu odmítl (výrok II.) a rozsudek odvolacího soudu zrušil v nákladových výrocích V., VI., VII., VIII., IX., X. a XI, a v tomto rozsahu věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Uzavřel, že v otázce promlčení, bylo-li namítáno nesprávné posouzení počátku běhu promlčecí doby, směřují tyto námitky proti správnosti skutkových zjištění a hodnocení důkazů a nejsou tak přípustným odvolacím důvodem. Při právním posouzení odvolací soud respektoval konstantní judikaturu odvolacího soudu v tom směru, že v případě nároku na odškodnění bolesti se poškozený dozví o škodě v době, kdy se jeho zdravotní stav ustálil a lze objektivně provést bodové ohodnocení bolesti (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 25 Cdo 676/2007). Nejvyšší soud dále dovodil, že odvolací soud nepochybil ani v tom, že bez dispozičního úkonu žalobců rozhodl o povinnosti 1. a 3. žalovaného plnit společně a nerozdílně, přičemž plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu plnění povinnost 2. žalovaného a jeho plněním pak zaniká v rozsahu plnění povinnost zbývajících žalovaných. Soud až na zákonem stanovené výjimky nemůže přiznat více nebo něco jiného, než žalobce požaduje (§ 153 odst. 2 o. s. ř.), avšak není vázán právní kvalifikací žalobou skutkově vymezeného nároku

(srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000), ani doslovnou formulací žalobního petitu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2003, sp. zn. 21 Cdo 909/2003). Odvolací soud pak žalobní návrh nepřekročil, neboť domáhali-li se žalobci solidárního plnění po více žalovaných, požadovali po každém z nich celou žalovanou částku a odvolací soud tak svým výrokem nepřekročil návrh, neboť nepřiznal ani více, ani něco jiného, než bylo po každém z žalovaných požadováno. Aniž byl vázán právním názorem žalobců o solidaritě všech žalovaných, správně rozhodl způsobem vyplývajícím z hmotného práva tak, že plněním jednoho ze škůdců zaniká v rozsahu jeho plnění povinnost pojistitele a naopak (tzv. nepravá solidarita). Zrušení nákladových výroků odůvodnil Nejvyšší soud tím, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení je nutné zohlednit povahu jednotlivých složek práva na náhradu škody jako samostatných dílčích nároků odvíjejících se od odlišného skutkového základu. Zdůraznil, že určení výše nároku na náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění je závislé na znaleckém posudku, případně úvaze soudu, kdežto nárok na náhradu za ztrátu na výdělku je zpravidla objektivně určitelný porovnáním dosavadního výdělku před úrazem a po něm. Tato rozdílnost má za následek dvojí režim rozhodování o náhradě nákladů řízení; při stanovení nižší náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění než byla požadována podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a u ostatních nároků podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Zohlednit je dále třeba, že je-li předmětem civilního řízení vedle pohledávky též její příslušenství (např. úroky z prodlení), je nutno při rozhodování o náhradě nákladů řízení dle § 142 o. s. ř. zvážit míru úspěchu v celém sporu, tj. nejen ohledně pohledávky, ale též stran jejího příslušenství (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08, N 175/58 Sb NU 529).

4. Po zrušení shora citovaného rozsudku odvolacího soudu v nákladových výrocích, rozhodl odvolací soud usnesením ze dne 31. 5. 2016, č. j. 30 Co 344/2013-745, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013 znovu o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu před soudy obou stupňů v této věci. Proti tomuto usnesení podali žalobkyně a) a 1. žalovaný dovolání (o tomto dovolání bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 10. 2017, č. j. 25 Cdo 5792/2016-817 tak, že dovolací řízení bylo zastaveno z důvodu zrušení věci Ústavním soudem).
5. K ústavní stížnosti žalobkyně a) rozhodl v projednávané věci Ústavní soud nálezem ze dne 8. 8. 2017, č. j. III ÚS 1796/16-807 tak, že vyslovil, že výrokem I. rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015-710, ve spojení s opravným usnesením ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015-737, a výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, č. j. 30 Co 344/2013-624, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013, bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015-710, ve spojení s opravným usnesením ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015-737, výroky I., V., VI., VII., VIII., IX., X., XI., XII. a XIII. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, č. j. 30 Co 344/2013-624, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 30 Co 344/2013-745, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013, se ruší, ve zbytku byla ústavní stížnost odmítnuta a 3. žalovanému (v řízení před Ústavním soudem vedlejšímu účastníku) nebyla náhrada nákladů za toto řízení přiznána. Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky a Krajského soudu v Praze byly zrušeny, pokud jde o věc samu, pouze v nároku žalobkyně a) na náhradu bolestného (a rovněž ve všech závislých výrocích). Ústavní soud setrval na svém již dříve vysloveném názoru v nález Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2014, sp. zn. I ÚS 3367/13, podle něhož nárok poškozeného na mimořádné zvýšení odškodnění bolesti podle § 7 odst. 3 vyhlášky není v části přesahující původně žalovanou částku promlčen, pokud je v žalobě vyčíslena základní

výše dané náhrady dostatečně a je tak základem i pro mimořádné zvýšení, k němuž může soud dospět na základě své zákonem mu přiznané úvahy. Další podání a vypracované znalecké posudky v těchto případech je nutno považovat za podklady pro specifikaci žalovaných nároků, nikoli podání, která by z hlediska procesního podléhala promlčení. Podle názoru Ústavního soudu je v případech žaloby na náhradu újmy na zdraví podle § 7 odst. 3 vyhlášky splněna výjimka ze zákazu překročení žalobního petitu podle § 153 odst. 2 o. s. ř., přičemž tento závěr Ústavní soud ve svém nálezu podrobně zdůvodnil. Výklad, umožňující v případě postupu podle § 7 odst. 3 vyhlášky překročit celkovou částku, jejíž přisouzení se žalobce domáhal, považuje Ústavní soud za ústavně souladný a naplňující požadavky na přiznání náhrady škody z titulu újmy na zdraví ve smyslu judikatury Ústavního soudu, podle které musí soudy z hlediska ochrany ústavnosti dbát o to, aby přiznaná výše náhrady újmy na zdraví byla založena na objektivních a rozumných důvodech a aby mezi touto přiznanou výší (peněžní částkou) a způsobenou újmou existoval vztah přiměřenosti (např. náleze ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 2955/10). Ústavní soud ve svém nálezu z 8. 8. 2017 dále uvádí, že ze spisu zjistil, že žalobkyně a) žalobou podanou soudu prvního stupně dne 4. 5. 2009 uplatnila nárok na odškodnění bolesti ve výši 195 360 Kč. Odvolací soud shledal s ohledem na zvláště obtížné a bolestivé způsoby léčení stěžovatelky důvod pro navýšení základního bodového hodnocení bolestného (představovaného částkou 127 920 Kč) ve smyslu § 7 odst. 3 vyhlášky ve výši trojnásobku na 383 760 Kč, avšak pochybil, jestliže následně dospěl k závěru, že při postupu podle § 7 odst. 3 vyhlášky byl vázán žalobou stěžovatelky, a z tohoto důvodu bylo žalobě v nároku na bolestné vyhověno „pouze“ do částky 195 360 Kč. Ústavní soud má za to, že v žalobě podané dne 4. 5. 2009 definovaný nárok je zcela dostatečným základem i pro mimořádné zvýšení na trojnásobek, tedy 383 760 Kč, k němuž dospěl soud na základě své zákonem mu přiznané úvahy postupem podle § 7 odst. 3 vyhlášky. Ústavní stížnost byla odmítnuta, pokud směřovala proti rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, rozhodl-li o náhradě za ztížení společenského uplatnění žalobkyně a).

6. Vzhledem ke zrušení rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 201, rozhodl Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 10. 10. 2017, č. j. 25 Cdo 3936/2017-819 tak, že řízení o dovolání žalobkyně a) a 1. a 3. žalovaného proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, č. j. 30 Co 344/2013-624, 30 Co 345/2013, 30 Co 346/2013 zastavil, neboť v tomto rozsahu byl dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu zrušen; vyslovil, že dovolání žalobkyně a) proti potvrzující části výroku II. citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze se odmítá a odmítl i dovolání 1. a 3. žalovaného proti výroku II. tohoto rozsudku.
7. Předmětem přezkumu odvolacím soudem je nyní, po rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, pouze nárok žalobkyně a) na bolestné. Pokud jde o ostatní žalobou uplatněné nároky, bylo o nich již pravomocně rozhodnuto.
8. Soud prvního stupně, pokud jde o bolestné žalobkyně a), vycházel z takto zjištěného skutkového stavu:
Dne 26. 5. 2006 došlo k dopravní nehodě v katastru obce Osečany, kdy 1. žalovaný jako řidič osobního automobilu Ford Mondeo RZ [REDACTED], jehož vlastníkem a provozovatelem v době dopravní nehody byl 3. žalovaný, se střetl s osobním vozidlem Škoda Fabia RZ [REDACTED], ve kterém jako spolujezdci byli oba žalobci. 1. žalovaný byl uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 trestního zákona rozhodnutím Okresního soudu v Benešově 3 T 213/2006-211 ze dne 11. 4. 2007. V době dopravní nehody byl 1. žalovaný v pracovním poměru u 3. žalovaného, předmětné vozidlo měl zapůjčeno na základě písemné dohody k soukromému použití. V důsledku dopravní nehody utrpěla žalobkyně a) mnohočetná zranění, a to mozkovou komocí těžkého stupně, zlomeninu dolní čelisti vlevo i vpravo, zlomeninu

zygomaticomaxilárního komplexu vlevo, ránu horního rtu vlevo, operační ránu v ústech při dolní čelisti, operační ránu v ústech při horní čelisti, operační ránu horního očního víčka, operační ránu dolního očního víčka, ztráta zubů 38 při operaci, poúrazové zánětlivé komplikace, ránu postihující hrtan a průdušnici (tracheotomie), zhmoždění stěny hrudníku, traumatický pneumotorax a kontuzi plic. Léčení žalobkyně a) bylo komplikováno zánětlivou hnisavou příhodou v čelistní dutině vlevo. Jednalo se o velice náročný způsob léčení spojený s mimořádně nepříjemnými prožitky. Ze strany 2. žalovaného bylo plněno na bolestném žalobkyni a) 86 880 Kč. Žalobkyně a) se v trestním řízení s náhradou škody připojila dne 17. 1. 2007. Poslední kontrolu v nemocnici v Praze Motole absolvovala 28. 3. 2007.

9. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval dokazování listinnými důkazy, a to sdělením podstatného obsahu doplňku ústavního znaleckého posudku, zejména bodu 2, ze kterého zjistil, že komise znalců konstatovala, že u tělesného poškození vzniklého při autonehodě a nezbytných chirurgických zákrocích žalobkyně a) zraněním vyvolaných došlo ke stabilizaci následků úrazu s největší pravděpodobností po jednom roce od ukončení základního léčení, tedy v polovině roku 2007. Základní bodové ohodnocení bolestného stanovené lékařem včetně navýšení lékařem ve smyslu ustanovení § 6 vyhlášky o 50% činí 1 066 bodů. Ze zprávy 2. žalovaného ze dne 30. 1. 2018 odvolací soud zjistil, že dne 24. 10. 2014 byla žalobcům poukázána celková částka 848 842 s tím, že na pokyn žalobkyně a) bylo přímo 2. žalovaným z této částky Mgr. Coufalové vyplaceno 167 625 Kč a Mgr. Panuškově 172.065 Kč jako plnění na náhradu nákladů řízení stanovených rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014 a zbývající částka 509.152 Kč byla poukázána na účet žalobkyně a). Takto 2. žalovaný plnil povinnost uloženou rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014 ve vztahu k oběma žalobcům, a to včetně rozsudkem přiznaných úroků.
10. Pokud jde o ustálení zdravotního stavu žalobkyně a), vycházel odvolací soud ve svém skutkovém závěru jednak z výpovědi znalce, primáře MUDr. Karla Št'astného, ale především ze závěrů doplňku Ústavního znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze. Tímto doplňkem znalci svůj původní závěr, že k ustálení zdravotního stavu došlo k datu poslední kontroly v březnu 2007, změnili a uzavřeli, že ke stabilizaci následků úrazu došlo pravděpodobně po jednom roce od ukončení základního léčení. Jedná se o posouzení odborné otázky, kdy mimo jiné i za účelem jejího posouzení byl ustanoven znalecký ústav. O správnosti tohoto odborného závěru nemá odvolací soud důvod pochybovat, když se na něm shodla komise složená ze čtyř odborných lékařů různých specializací a navíc pokud jde o psychické následky, nebyl zdravotní stav žalobkyně a) stabilizován ani v té době. Použili-li znalci v posudku termín „pravděpodobně“, je nutno zohlednit, že vycházeli ze zdravotnické dokumentace, žalobkyni a) vyšetřovali s velkým časovým odstupem od nehody, a vzhledem k těmto skutečnostem je použití tohoto termínu v posudku přiměřené. I při použití tohoto termínu je odborný závěr znalců jasný a navíc odpovídá i obecnému závěru, že k ustálení zdravotního stavu dochází zpravidla jeden rok po úrazu, proto odvolací soud učinil skutkový závěr, že zdravotní stav žalobkyně a) se nejdříve ustálil v polovině roku 2007, když základní léčení žalobkyně a) skončilo v červnu 2006. Skutkový závěr o výši základního bodového ohodnocení bolestného žalobkyně a) učinil odvolací soud na základě posudku Fakultní nemocnice v Motole, kde probíhalo léčení žalobkyně. Nevycházel naproti tomu ze závěrů Ústavního znaleckého posudku, kde znalci sice shledali vzhledem k náročnému způsobu léčení a prodělaným komplikacím důvod pro zvýšení bodového ohodnocení o pěti až desetinásobek, přičemž ale se k základnímu bodovému ohodnocení a jeho navýšení podle vyhlášky nevyjádřili.

11. Byť bylo rozhodnuto již za účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., je třeba při právním hodnocení této věci postupovat podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013, a to podle § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., neboť ke škodné události došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb.
12. Bylo prokázáno, že 1. žalovaný při řízení vozidla porušil povinnosti vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, způsobil dopravní nehodu, při níž žalobci utrpěli zranění a byl za to odsouzen v trestním řízení, přičemž rozhodnutím, že byl spáchán trestný čin, je soud v občanskoprávním řízení vázán (§ 135 o. s. ř.). Vozidlo, kterým byla škoda způsobena, měl v době dopravní nehody 1. žalovaný na základě dohody se svým zaměstnavatelem (3. žalovaným), k dispozici k soukromým účelům, dopravní nehodu tedy nezpůsobil v souvislosti s plněním pracovních úkolů. 1. žalovaný za škodu vzniklou žalobcům odpovídá podle § 420 obč. zák., neboť v příčinné souvislosti s porušením povinností řidiče vznikla žalobcům škoda na zdraví. 3. žalovaný byl v době dopravní nehody provozovatelem škodícího vozidla, za škodu nese proto objektivní odpovědnost podle § 427 odst. 1 a 2 obč. zák. 2. žalovaný byl v době dopravní nehody pojistitelem 3. žalovaného jako provozovatele škodícího vozidla, proto mají žalobci podle § 9 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb. právo na to, aby jim 2. žalovaný poskytl plnění za pojištěného. Lze tedy uzavřít, že u všech žalovaných je dána pasivní legitimace v projednávané věci a jsou proto povinni zaplatit žalobkyni a) bolestné.
13. Námitka promlčení nároku žalobkyně a) na bolestné není důvodná. Promlčecí doba začíná běžet od okamžiku, kdy poškozený získá vědomost o tom, kdo za škodu odpovídá a o výši škody. V případě nároku na odškodnění bolesti se poškozený dozví o škodě v době, kdy se jeho zdravotní stav ustálil a lze objektivně provést bodové ohodnocení bolesti (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 25 Cdo 676/2007). O tom, kdo za škodu odpovídá se žalobkyně a) dozvěděla již v roce 2006, avšak k ustálení jejího zdravotního stavu došlo v polovině roku 2007 a za situace, kdy žaloba v projednávané věci byla podána 4. 5. 2009, není nárok žalobkyně a) na náhradu bolestného vůči 1. a 3. žalovanému promlčen, neboť k datu podání žaloby neuplynula dvouletá subjektivní promlčecí doba (§ 106 odst. 1 obč. zák.). Tento nárok není promlčen ani vůči 2. žalovanému, kde je promlčecí doba tříletá, která rovněž k datu podání žaloby neuplynula (§ 101 obč. zák.). Nárok na bolestné co do základního bodového ohodnocení byl vůči všem žalovaným uplatněn včas. Pokud jde o promlčení nároku žalobkyně a) na bolestné v rozsahu jeho rozšíření, k němuž došlo 24. 1. 2011, a který odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí shledal promlčeným, ani tento nárok promlčen není, a to z důvodů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, č. j. III ÚS 1796/16-807, jehož právními závěry je odvolací soud v dané věci vázán.
14. Základní bodové ohodnocení bolestného žalobkyně a) představuje 1066 bodů. Při hodnotě bodu 120 Kč činí bolestné 127 920 Kč. Odvolací soud shledal s ohledem na utrpěné bolesti a zvláště těžký a bolestivý průběh léčení žalobkyně a) (byla v několikadenním bezvědomí, podrobila se mnoha operacím v obličejové části i ústní dutině, tracheotomii, utrpěla zhmoždění stěny hrudníku, traumatický pneumotorax a kontuzi plic s tím, že některá zranění byla s následnými zánětlivými komplikacemi) důvod pro navýšení bolestného podle § 7 odst. 3 vyhlášky na trojnásobek, neboť jen tak je mezi přiznanou výší bolestného a utrpěnou újmou dán vztah přiměřenosti. Žalobkyni a) tak přísluší na bolestném částka 383 760 Kč. Na tento nárok byla žalobkyni ještě před podáním žaloby plněna částka 86 880 Kč a po předchozím rozhodnutí odvolacího soudu byla na tento nárok plněna částka 195 360 Kč. Zbývá tedy zaplatit částku 101 520 Kč. Žalobkyně a) by měla dále právo i na zaplacení úroků z prodlení z částky, která nebyla ze základního bodového ohodnocení uhrazena - tedy z 41 040 Kč

(127 920 Kč minus 86 880 Kč), neboť s plněním této částky byli žalovaní v prodlení (§ 517 obč. zák.). Počátek úroku z prodlení byl stanoven dnem následujícím po doručení žaloby posledním z žalovaných (2. žalovanému), kterému byla žaloba doručena dne 8. 6. 2009. Žalovaní byli v prodlení od 9. 6. 2009 do 25. 10. 2014, kdy byla 2. žalovaným částka (41 040 Kč) vyplacena a to včetně zákonného úroku dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. za toto období. K rozhodnutí odvolacího soudu byl tedy úrok, na nějž má žalobkyně a) právo, již uhrazen, nelze jej tedy přiznat znovu. Povinnost zaplatit částku 101 520 Kč byla stanovena 1. a 3. žalovanému společně a nerozdílně, neboť je dána jejich solidární odpovědnost a spolu s nimi 2. žalovanému s tím, že v rozsahu plnění jednoho ze solidárně zavázaných dlužníků, zaniká povinnost plnění 2. žalovaného a rovněž naopak plněním 2. žalovaného zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných. Lhůta k plnění byla stanovena delší než zákonná, a to patnáctidenní, podle § 160 odst. 1 o. s. ř. vzhledem k výši plnění.

15. Pokud se žalobkyně domáhala bolestného ve vyšší částce, než bylo přiznáno z výše uvedených důvodů, je nárok nedůvodný. Nárok žalobkyně a) pak není, s výjimkou zákonného úroku z částky 41 040 Kč za období od 9. 6. 2009 do 25. 10. 2014, důvodný, domáhala-li se zaplacení úroků z prodlení z celé zbývající žalované částky za období od 1. 1. 2009 do zaplacení. Povinnost k plnění zvýšené náhrady za bolestné nebo ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky může být uložena výhradně soudním rozhodnutím, právo a tomu odpovídající povinnost plnění v tomto rozsahu bez soudního rozhodnutí nevzniká. Nejde o přisouzení existujícího nároku, ale o jeho samotné konstituování. Do doby, než je o tomto nároku rozhodnuto, nevznikl a nemůže proto nastat ani jeho splatnost. Povinnost k tomuto plnění vzniká subjektu odpovědnému za škodu až na základě soudního rozhodnutí, v němž je určena doba splnění a teprve uplynutím takto určené doby by mohlo dojít k prodlení dlužníka (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 423/2005 nebo rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 1991, sp. zn. 1 Cz 31/91). Lze tedy uzavřít, že pokud se žalobkyně a) domáhala zaplacení úroků z prodlení z bolestného nad rámec základního bodového ohodnocení (127 920 Kč), jedná se o bolestné požadované eventuálně přiznané podle § 7 odst. 3 vyhlášky až soudním rozhodnutím, kdy se žalovaní do prodlení nedostali, nárok je tedy zcela nedůvodný.
16. Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobkyni 101 520 Kč a ve zbývajícím rozsahu tento zamítavý výrok potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
17. Vzhledem k tomu, že byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. a znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím. Postupoval přitom dle závazného právního názoru Nejvyššího soudu vysloveného v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 25 Cdo 222/2015–710.
18. Pokud jde o náhradu nákladů řízení vzniklých před soudem prvního stupně, byli ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovanými tito účastníci řízení úspěšní pouze částečně, je tedy nezbytné stanovit poměr jejich úspěchu v řízení. Žalobkyně a) se po rozšíření žaloby domáhala na bolestném zaplacení částky 1 317 600 Kč a na náhradě za ztížení společenského uplatnění částky 4 377 000 Kč. I když v těchto nárocích byla úspěšná pouze částečně, je při posouzení úspěchu v řízení pro účely náhrady nákladů řízení nutno postupovat podle § 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o

výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V daném případě, jak v případě bolestného, tak v případě ztížení společenského uplatnění, byly tyto nároky co do základu důvodné, avšak rozhodnutí o výši plnění záviselo nejen na znaleckém posudku, ale především na úvaze soudu, který rozhodl podle § 7 odst. 3 vyhlášky. Pokud jde o tyto nároky je proto žalobkyně a) podle § 142 odst. 3 o. s. ř. plně úspěšná.

19. V souladu se závazným pokynem Nejvyššího soudu postupoval odvolací soud v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08 a zvažil míru úspěchu účastníků v celém sporu včetně požadovaného příslušenství. Rozhodnutí o nároku na úrok z prodlení se odvíjí se od aplikace právních předpisů a úspěch je zde tedy nutno posuzovat podle § 142 odst. 1, 2 o. s. ř. Pokud jde o bolestné, žalobkyně požadovala úrok z prodlení z částky 1 317 600 Kč od 1. 1. 2009 do zaplacení, který v kapitalizované částce činí 896 592 Kč (výši úroku soud stanovil za období od 1. 1. 2009 do konečného rozhodnutí o bolestném 31. 1. 2018 dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.). Z této částky se žalobkyně domáhala oprávněně úroku z částky 41 040 Kč, který činil 16 790,50 Kč, a v tomto rozsahu byla, pokud jde o úrok z prodlení, úspěšná. Neúspěšná tedy byla, pokud požadovala úrok z prodlení v částce 879 800 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). Dále žalobkyně a) požadovala přiznat úrok z prodlení z požadované náhrady za ztížení společenského uplatnění v částce 4 377 000 Kč od 1. 9. 2009 do zaplacení, kapitalizovaný úrok činí 1 840 516 Kč (i výši tohoto úroku soud stanovil za období od 1. 1. 2009 do konečného rozhodnutí o nároku za ztížení společenského uplatnění k němuž došlo rozsudkem odvolacího soudu ze dne 28. 5. 2014 dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.). Zde byla žalobkyně a) úspěšná pokud požadovala úrok z prodlení z částky 120 000 Kč s od 5. 5. 2011 do 25. 10. 2014, kdy jí byla tato částka uhrazena, úrok po zaokrouhlení na celé koruny činí 28 537 Kč. Ve zbývajícím rozsahu, pokud požadovala zákonný úrok z prodlení v částce 1 811 980 Kč, úspěšná nebyla. Žalobkyně a) pak nebyla úspěšná ani pokud jde o další nároky, a to náhradu za ztrátu na výdělku požadovanou v částce 133 654 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 1. 9. 2009 do zaplacení (počítáno do 28. 5. 2014), kdy kapitalizovaný úrok činil 56 201 Kč, další náhradu za ztrátu na výdělku v částce 98 578 Kč se zákonným úrokem za období od 1. 5. 2010 do 28. 5. 2014 v kapitalizované částce 30 113 Kč a zaplacení věcné škody 11 388 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 1. 2009 do zaplacení v kapitalizované částce 4 789 Kč. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně byla úspěšná v částce 5 739 930 Kč (1 317 600 Kč + 4 377 000 Kč + 16 791 Kč + 28 537 Kč) a v částce 3 026 503 Kč (879 800 Kč + 1 811 980 Kč + 133 654 Kč + 56 201 Kč + 98 578 Kč + 30 113 Kč + 11 388 Kč + 4 789 Kč) úspěšná nebyla. Žalobkyně a) byla tedy úspěšná v celém řízení z 65 % a žalovaní byli úspěšní z 35 %. Žalobkyně má proto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. právo na 30 % účelně vynaložených nákladů, jež jí v řízení vznikly.
20. Náklady řízení žalobkyně a) před soudem prvního stupně jsou tvořeny náklady právního zastoupení, a to odměnou celkem za 20 úkonů právní služby, tak jak bylo právním zástupcem žalobkyně požadováno na konci řízení před soudem prvního stupně. Jedná se o 5 úkonů (převzetí věci, sepsí žaloby, účast u ústního jednání, které trvalo déle než 2 hodiny a vyjádření - za účelně vykonané úkony odvolací soud nepovažuje stručná vyjádření na č. l. 25, kdy se jednalo o jednověté vyjádření k návrhu na delegaci, na č. l. 127, kdy šlo o předložení českého překladu a č. l. 112, kdy šlo o vyčíslení ušlého výdělku, když vyčíslen měl být již v žalobě). Odměna za jeden úkon (u těchto 5 úkonů) činí 11 260 Kč, neboť předmětem řízení (před rozšířením žaloby) byla částka 730 895,60 Kč, přičemž odměnu je nutno snížit o 20 %, když právní zástupce zastupoval oba žalobce. Po rozšíření žaloby je pak při výpočtu výše odměny, pokud jde o nároky, v nichž žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení podle § 142 odst. 3 o. s. ř., vycházet z částky přisouzené (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25

Cdo 3974/2015, publikované pod č. 121/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek a rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 24. 6. 1969, sp. zn. 3 Cz 13/69). Je totiž spravedlivé v případě, že žalobce musí výši požadované částky sdělit na základě své úvahy, ač z povahy věci je zřejmé, že výše nároku závisí na úvaze soudu, aby se podkladem pro výpočet odměny stala částka přisouzená, nikoliv požadovaná. Punktem po rozšíření žaloby je tedy tvořeno částkou přisouzenou na bolestném 383 760 Kč po odečtení částky 86 880 Kč, která na tento nárok již byla hrazena, tedy z částky 296 880 Kč, dále z přisouzené náhrady za ztížení společenského uplatnění 592 200 Kč, z nároků na náhradu za ztrátu na výdělků 133 654 Kč a 98 578 Kč a na věcnou škodu 11 388 Kč; punktem tedy celkem činí 1 132 700 Kč, odměna podle § 7 bod 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb. – dále jen „advokátní tarif“ činí 12 860 Kč za jeden úkon, kterou je nutno krátit o 20 % při zastoupení dvou osob. Po rozšíření žaloby bylo účelně vykonáno 15 úkonů právní služby, a to celkem 5 x účast na jednání soudu prvního stupně, když dvě z těchto jednání trvala déle než 4 hodiny a náleží tak za ně odměna za 3 úkony a dále 6 x vyjádření ve věci. Za neúčelný úkon považuje odvolací soud podání, kterým právní zástupce žalobce požádal o prodloužení lhůty, informoval, kde se žalobkyně léčila, průvodní dopis k zaslání zdravotnické dokumentace a podání na č. l. 362, které je jednověté; za tyto úkony odměna nenáleží. Odměna za výše uvedených 20 úkonů právní služby při zohlednění zastoupení dvou osob činí 199 360 Kč. Podle § 14a odst. 1 advokátního tarifu jsou náklady dále tvořeny i částkou odpovídající DPH z této částky (41 865,60 Kč), neboť právní zástupce žalobců doložil, že je plátcem této daně. Celkem jde o částku 241 225 Kč. Náklady jsou dále tvořeny i hotovými výdaji, a to 20 režijními paušály po 300 Kč, částkou 15 000 Kč, která byla žalobci zaplacená jako záloha na vyhotovení znaleckého posudku a konečně cestovným na jednání soudu prvního stupně z Dobříše do Příbrami a zpět (odvolací soud zdůrazňuje, že právním zástupcem žalobce bylo v řízení před soudem prvního stupně – tedy bezprostředně po vynaložení nákladů - účtováno cestovné osobním automobilem BMW reg. zn. [REDAKCE] z Dobříše do Příbrami a zpět, v podání, které právní zástupce žalobců učinil po zrušení rozsudku odvolacího soudu Nejvyšším soudem ve výrocích o náhradě nákladů řízení – tedy se značným časovým odstupem - pak právní zástupce žalobců účtoval cestovné z Prahy do Příbrami a zpět; odvolací soud vycházel z cestovného, tak jak bylo účtováno v řízení před soudem prvního stupně bezprostředně po vynaložení) na 6 jednání při celkové ujeté vzdálenosti 216 km (vzdálenost Dobříš - Příbram je 18 km) a průměrné spotřebě 8,6 l na 100 km činí cestovné 1 446,28 Kč. Celkové hotové výdaje tak činí 22 146,27 Kč a po započtení DPH v částce 1 563,73 Kč činí celkové hotové výdaje 24 010 Kč. Vzhledem k tomu, že tyto výdaje byly vynaloženy na zastoupení dvou žalobců, je nutno do nákladů žalobkyně a) zahrnout jednu polovinu, tedy částku 12 005 Kč. Celkem činí účelně vynaložené náklady žalobkyně a) 253 230 Kč (241 225 + 12 005), 30 % z této částky pak představuje 75 969 Kč a tuto částku jsou žalovaní povinni žalobkyni a) na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně zaplatit. Lhůta k plnění pak byla stanovena delší než zákonná podle § 160 odst. 1 o. s. ř. vzhledem k výši částky.

21. Ve vztahu mezi žalobcem b) a 1. a 3. žalovaným by na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně měli právo tito žalovaní, a to zčásti podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zčásti – v rozsahu v němž byla žaloba vzata zpět – podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. Odvolací soud ale dospěl k závěru, že pokud jde o žalobce b) jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení těmto žalovaným vůbec (§ 150 o. s. ř.). Žalobce b) je nezletilý, v současné době je mu 12 let, přičemž v době nehody mu byl jeden rok, v době podání žaloby 4 roky. On sám nemohl podání žaloby v tomto věku jakkoliv ovlivnit a vzhledem k tomu, že i nyní jde o dítě, které nemá žádný vlastní příjem, považuje odvolací soud tyto skutečnosti s přihlédnutím k tomu, že i vůči němu se 1. žalovaný dopustil trestného činu, za

důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení 1. a 3. žalovanému, když tito účastníci nebudou tímto rozhodnutím zásadněji poškozeni, neboť vzhledem k výši žalobcem b) uplatněného nároku by náhrada nákladů řízení nebyla nijak významná.

22. Ve vztahu mezi žalobcem b) a 2. žalovaným je poměr úspěchu v řízení před soudem prvního stupně nutno posoudit dle § 142 odst. 3 o. s. ř. (pokud požadoval bolestné v částce 14.400 Kč byl úspěšný, neboť výše odškodnění závisela na úvaze soudu) a současně i podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., když žalobce b) v řízení před soudem prvního stupně vzal žalobu co do částky 42 000 Kč zpět a tím z procesního hlediska zavínil zastavení řízení. Na náhradu nákladů řízení by měl v rozsahu 48 % vzniklých nákladů právo 2. žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nepožadoval, proto odvolací soud rozhodl, jak je ve výroku IV. uvedeno.
23. Pokud jde o náhradu nákladů řízení vzniklých České republice, ty jsou tvořeny svědečným v částce 1 523 Kč, vyplaceným znalečným v částce 17 802 Kč a v částce 3 529 Kč, celkem tedy České republice vznikly v řízení náklady v částce 22 854 Kč. V souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř. jsou povinni tyto náklady uhradit účastníci v poměru jejich úspěchu. Žalobci by tedy měli nahradit náklady v celkové částce 35 % vzniklých nákladů, tedy v částce 7 999 Kč. U žalobce b) jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků vzhledem k jeho věku, kdy není schopen žádného příjmu, proto ve vztahu k němu nemá stát na náhradu nákladů řízení právo. Avšak s ohledem na poměr žalobcem b) uplatněnému nároku, který je v porovnání s nárokem uplatněným žalobkyní a) zanedbatelný, uložil odvolací soud povinnost nahradit náklady řízení státu v uvedené výši pouze žalobkyní a). Žalovaní jsou pak povinni nahradit 65 % státu vzniklých nákladů, tedy částku 14 855 Kč. Tyto částky jsou žalobkyně a) a žalovaní povinni zaplatit v patnáctidenní lhůtě (delší než zákonnou lhůtu stanovil odvolací soud podle § 160 odst. 1 o. s. ř. z důvodu jednotnosti lhůty k plnění) na účet soudu prvního stupně (výrok V. tohoto rozsudku).
24. O náhradě nákladů žalobkyně a) v odvolacím řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř., když došlo ke změně rozsudku soudu prvního stupně a dále podle § 142 odst. 3 i § 142 odst. 3 o. s. ř. (ze stejných důvodů jak bylo uvedeno výše). Poměr úspěchu účastníků v odvolacím řízení je stejný jako v řízení před soudem prvního stupně, neboť předmětem odvolání byly všechny nároky uplatněné žalobkyní a). I v odvolacím řízení byla tedy žalobkyně úspěšná z 65 %, žalovaní z 35 %, proto má žalobkyně a) právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu 30 % účelně vynaložených nákladů. Žalobkyní a) v odvolacím řízení vznikly náklady s právním zastoupením, které jsou tvořeny odměnou za 6 úkonů právní služby učiněných do prvního rozhodnutí odvolacího soudu (sepis odvolání, 3 x vyjádření k odvolání žalovaných a 2 x účastí právního zástupce žalobce u jednání odvolacího soudu) po 12 860 Kč (§ 7 bod 6. advokátního tarifu počítáno z punkta 1 132 700 Kč; i zde postupoval při stanovení odměny odvolací soud podle výše citovaného judikátu) snižené o 20 % při zastoupení 2 osob, dále odměnou za 2 úkony právní služby vykonaných v prvním odvolacím řízení (sepis dovolání a vyjádření k dovolání žalovaných), kde byla již zastoupena pouze žalobkyně a), přičemž předmětem dovolacího řízení již byly pouze nároky na bolestné a ztížení společenského uplatnění, včetně úroků; punktem, z něhož je nutno odměnu vypočítat, tedy činí částku 975 960 Kč (296 880 bolestné + 592 200 Kč ztížení společenského uplatnění) a odměna za 1 úkon podle § 7 bod 6. advokátního tarifu tak činí 11 860 Kč. Dále jsou náklady tvořeny odměnou za 1 úkon ve výši poloviny - vyjádření žalobkyně a) po zrušení rozsudku odvolacího soudu v nákladových výrocích - vyjádření se týkalo nákladů řízení (§ 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu), 2 úkony právní služby (sepis dovolání a vyjádření k dovolání proti usnesení odvolacího

soudu o náhradě nákladů řízení) podle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu a konečně odměnou za účast právního zástupce žalobkyně a) při posledním jednání odvolacího soudu po zrušení věci Ústavním soudem ČR. Dále má právo i na hotové výdaje za 12 úkonů právní služby po 300 Kč, přičemž za prvních 6 pouze ve výši 150 Kč, když byli zastoupeni oba žalobci, a na DPH z těchto částek (27 417,18 Kč). Celkem náklady vzniklé žalobkyni a) v odvolacím řízení činí 156 886 Kč po zaokrouhlení na celé koruny. 30 % z této částky představuje 47 066 Kč a tuto částku jsou žalovaní povinni žalobkyni a) zaplatit k rukám jejího právního zástupce v patnáctidenní lhůtě ze stejných důvodů, jak bylo výše uvedeno.

25. Ani v odvolacím řízení nepřiznal odvolací soud 1. a 3. žalovanému náhradu nákladů řízení vůči žalobci b). Přestože byli tito žalovaní i v odvolacím řízení ve vztahu k tomuto žalobci úspěšní, jsou dány důvody ve smyslu § 150 o. s. ř. pro nepřiznání náhrady nákladů řízení, a to spočívající jednak v okolnostech případu, ale především v osobních a majetkových poměrech žalobce b), které odůvodňují toto rozhodnutí (bližší zdůvodnění bylo uvedeno výše).
26. Žalobce b) byl ve vztahu k 2. žalovanému v odvolacím řízení plně úspěšný, má proto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci b) v odvolacím řízení vznikly náklady s právním zastoupením, které jsou tvořeny odměnou za 6 úkonů právní služby (sepis odvolání, 3 x vyjádření k odvolání žalovaných a 2 x účasti právního zástupce žalobce u jednání odvolacího soudu) po 1 580 Kč, 6 režijními paušály jež je nutno započítat polovinou, neboť v té době byli zastoupeni oba žalobci (900 Kč) a DPH z těchto částek (1 781,64 Kč), když právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkem činí náklady řízení žalobce b) 10 266 Kč a tuto částku je 2. žalovaný povinen zaplatit v patnáctidenní lhůtě k rukám právního zástupce žalobce b).
27. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích v platném znění osvobozeni od soudního poplatku v daném řízení, přešla tato povinnost v rozsahu jejich úspěchu dle ustanovení § 2 odst. 3 věta první zákona o soudních poplatcích na neúspěšné žalované. Žalovaným byla proto stanovena povinnost zaplatit poměrnou část soudního poplatku z žaloby, a to ve výši 45 054 Kč (za řízení ve věci žalobkyně a)) a 2. žalovanému soudní poplatek v rozsahu úspěchu žalobce b) ve výši 1 000 Kč. I pro zaplacení soudního poplatku byla žalovaným stanovena patnáctidenní lhůta podle § 160 odst. 1 o. s. ř. s ohledem na jednotnost lhůty k plnění u všech nároků.
28. Odvolacímu soudu je známo, že některé z nákladů řízení a soudních poplatků byly již uhrazeny, přesto znovu o nich rozhodl. Postupoval tak proto, že nebylo-li by o těchto nárocích rozhodnuto, neměl by ten, jemuž byly náklady a soudní poplatek přiznány, titul k tomu, aby si částku, která mu na tento účel byla plněna, ponechal. Odvolací soud zdůrazňuje, že přiznanou částku povinný k plnění nebude platit dvakrát, neboť byla-li by za daných okolností vymáhána a povinný k plnění by doložil, že částka již byla zaplacená, nemohlo by být vymáhání úspěšné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku - usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím

soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání není přípustné proti rozhodnutí v části týkající se výroků o náhradě nákladů řízení (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.). Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř. (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Praha dne 31. ledna 2018

JUDr. Hana Tichá v.r.
předsedkyně senátu